

NÁVRAT NA MIZEON

*Miroslava
Dvořáková*

Díl IV.

Sibiél

Návrat na Mizeon

díl čtvrtý

SIBIEL

Miroslava Dvořáková

Série Návrat na Mizeon:

díl první – Arrakiel

díl druhý – Lissarius

díl třetí – Essius

díl čtvrtý – Sibiel

díl pátý – Teggen

díl šestý – Ditrux

díl sedmý – Rawantes

Série Návrat na Mizeon je součástí Megasérie Metaprostor. Další knihy z megasérie, včetně chronologie podle děje, jsou uvedeny v závěru za rejstříkem postav a pojmů.

Návrat na Mizeon

díl čtvrtý

Sibiel

Satelit Maharáví, vojenská základna.

Sibiel neměl ponětí, kolik hodin uplynulo. Za okny bylo šero, ale to je na Maharáví normální. Tolik slov, kolik dnes musel říct, snad neřekl za celý svůj život. Ležel natažený na koberci v pracovně plukovníka Lennyho Arci-Fezziela, civěl na šedivý strop a hlavou mu vířily tisíce otázek. Neustále se mu vybavovaly útržky Šlupkova svědectví, které poloviční drak přednesl na Bredeonu těsně poté, co se vrátil ze zdevastovaného Mizeonu:

Když se to celé definitivně posralo, vyprávěl Šlupka, a relikviář vyletěl do vzduchu, proměnil jsem se a letěl taky. Plachtil jsem těsně pod mraky. Viděl jsem Padlé řídit. Jako živé blesky tékali Kernokem. Arcidémony, na které narazili, spalovali po skupinách. Myslel jsem, že nemám co ztratit. Počítal jsem s tím, že zemřu v boji, ale oni mě pořád míjeli. Pohybovali se tak rychle, že než jsem se stačil z výšky snést, byli by už na odvráceném konci města. Tak si mě všiml Aisus. Přisvištěl ke mně a řekl mi, že Rafedaxarova éra končí. Že všechny jeho výhonky rozdrťí stejně, jako zničili jeho arogantního vnuka. Mě prý ušetří, protože mají u draků starý dluh. Jestli chci žít, ať se okamžitě přesunu na Erektiad, kam patřím, a ať s sebou vezmu své potomky, dokud je čas. Ostatní Padlí mezitím zmizeli.

Hádám, že do Levenu, Rahany, na venkovské statky v Abderanu, aby dílo dokonali. Věřil jsem, hledal. Na chvíli se mi zdálo, že cítím Issaka, ale potom jsem jeho stopu ztratil. V troskách Hedenské usedlosti jsem našel svou dceru Vilenu. Byla tam s dětmi, synovci a neteřemi. Tehdy se Šlupka odmlčel a upřel pohled na svého syna Issaka: Tví synové jsou naživu. Ale tvá žena... Zatímco se Issak roztrásl, Šlupka pokračoval: Dcera byla hysterická, děti zmatené. Manželka, otce a strýce jim roztrhali před očima. Otevřel jsem jim bránu na základnu v Maharávi a letěl sem.“

Aspoň teď bylo jasné, proč Padlí Šlupku a jeho potomky ušetřili. Protože jim Erektiadi pomáhali ke svobodě před pěti sty lety. Sibiel jen doufal, že se to neobrátil proti Arci-Tassiům a že se nenajde pitomec, který by se odvážil obvinít Arci-Tassie ze zrady.

Sibiel se zhostil vysvětlování nové situace vyplašeným krajanům shromážděným v domě mizeonského velvyslance. Bolela ho každá věta: *Padlí povstali. Zabíjeli arcidémony z Rafedaxarovy krve. Nevíme ještě přesně, koho ušetřili, ale je tu naděje, že minuli ty z nás, kteří se do rodiny přičlenili či přivdaly. Lichy, ewoui, skollí humanoidy a některé z potomků dračí princezny Tariony a prince Tassia. V současné době je Mizeon v rozkladu. Každý potomek Rafedaxarovy linie, který tam vstoupí, riskuje smrt. Tím, že nám císař přikázal tady zůstat, nás všechny zachránil. Během dalších hodin vás přeneseme na základnu Maharávi, kam soustředíme přeživší. Přesně tolik jim řekl.*

Načež se Sibiel oficiálně rozloučil s Bredeonci. *Mizeon je v současnosti v rozvalinách, chystáme se pracovat na nápravě. Lhal jako diplomat. Kdyby se mu někdo před třemi lety opovážil říct, že bude*

nucen jednat s politiky, byl by mu rozbil nos. Rozčilovalo jej, že nebyla příležitost zkontrolovat na Bredeonu Rafedaxarra. Nemohl si odskočit na ostrov, aniž by to musel složitě vysvětlovat. Co nejdříve to napraví. Jen co se to tu trochu uklidní. Raisi, kteří se o ex-císaře starají, si zaslouží vědět, co se děje. Taky je tu otázka, zda je na Bredeonu ještě bezpečno. Teď byl rád, že záležitosti s ex-císařovým pobytem zařídil sám a nevyužil pomoci té spřízněné právnické firmy.

Přesun civilistů z Bredeonu na Maharáví proběhl celkem bez potíží. Nikdo nejančil, nikdo neprotestoval. Nejspíš proto, že byli v šoku. Ale všechno se uhlídat nedá. Těsně po přemístění začali někteří kafrat a kataklyzma zpochybňovat. Norden Arci-Pawner se ani nesnažil to maskovat. V nastalém chaosu si prostě otevřel portál a byl fuč. Než se gardistům podařilo dostat rozčilené arcidémony pod kontrolu, napodobili Nordena ještě Igisiův levoboček Twen a kapitánka Igisiovy ochranky raisi Renona. *Pokud zamířili na Mizeon, Padlí je zahubí*, konstatoval mdlým tónem Issak.

Základnu na Maharáví Sibiel upřednostnil před Olixu a Lestemem, protože jediné na Maharáví se zbrojní sklady, kasárna a veškeré zázemí nacházejí pod zemí.

Generál Xan se doporučil do svého člunu na orbitě. Všech šest lodí císařské flotily poslal na Maharáví, zatímco on zamířil na další základny obeznámit osazenstvo s novými poměry a rozkazy. Už se dohodli, že osmadvacet základen plně evakuují a jednotky z nich přesunou na Maharáví. Do rezervy zachovají ještě základny Olixu a Lesten. Velitel Olixu, plukovník Borden Arci-Jeen, a velitel Lestenu,

Plukovník Hanet Arci-Lered, ponechají na svých základnách jen nejnnutnější zálohy a většinu sil přesunou dílem přímo na Maharáví a dílem na satelity v blízkosti orbity.

Na Maharáví exulanti dorazili současně s bitevníky plukovníka Lennyho, které se vracely z Etuumu. Jakmile byli civilisté ubytováni, dožadovali se účasti na plánování dalších kroků. *To je předčasné, zatím přeskupujeme vojska a sumarizujeme škody*, odbyl osiřelé náměstky a pobočníky radních Sibiel. Na chvíli se jich sice zbavil, ale jakmile dorazí plukovníci Borden a Hanet a generál Xan, nezbude jim než civily přizvat.

Teď tedy v Lennyho pracovně, situované v jediné nadzemní budově velitelství základny, Sibiel se Šlupkou Flebussionem, přeživšími gardisty a velitelským štábem Lennyho regimentu čekali, než armádní špičky dorazí. Nikoho nenapadlo jít spát. Jeden civěl do prázdna, druhý si hrál s náramkem, třetí mlátil do boxovacího pytle. Každý předchozí události zpracovával po svém.

Sibiel s rukama za hlavou přejížděl konečky prstů pravé ruky po reliéfu náramku od Eliany na levém zápěstí. Vyrušilo ho vrnění a barevné odlesky na stěnách. Zvedl se na loktech, aby se podíval, co se děje. Uviděl Ditruxe rozvaleného za Lennyho stolem s projektorem v ruce. Nad stolní deskou se chvěla projekce systému Erektiadů.

Sibiel zabručel: „Hrabeš se v Lennyho zásuvkách, Dite?“

Sibiel se s Ditruxem nikdy moc dobře nesnesl. Ditruux až příliš dával každému najevo, že jeho tatínek je ministrem války. V dobách, kdy oba sloužili v císařské gardě, soupeřili o důstojnický post a byli

spíše rivaly než kolegy. Zvítězil Ditrux, protože Sibiela zavřeli do adaptačního turnusu.

„Před Padlými jsme tu možná v bezpečí,“ poznamenal ponuře Ditrux. „Ale co draci?“

Sibiela napadlo, že možná nadešel čas na staré řevnivosti zapomenout. Proto se rozhodl zaměřit na praktické otázky. „Ideální lokaci nevybereš,“ odpověděl. „Až se draci o zkáze dozvědí, vydají se nás dorazit.“

„Naštěstí jsou kapánek těžkopádní,“ vstoupil do diskuse Šlupka. „Než stačí vykonat všechny rituály, které jejich svitky předepisují, opevníme se tu.“ Otec a syn Arci-Tassiové se pomalu dávali dohromady. Šlupka se hrbil nad kávovým stolkem, na klíně podložku s blokem. Polohlasně klel, škrtal a znovu přepisoval návrh prohlášení k Alianci, které odvysílají, jen co ho zkonzultují s vojenskými veliteli. Vykoupaný a převlečený Issak s čerstvě zajizvenými ranami se choulil v křesle a skelnýma očima civěl do prázdna. „Má vůbec smysl se o něco snažit, tati?“ pronesl mdle. „Mizeon jsme ztratili. Radena je mrtvá,“ zachraptěl.

Sibiela z té bolesti, kterou z Issaka ucítil, bodalo u srdce. Issakova žena Radena byla rozená Arci-Quinnová, Trixenova vnučka.

„Tvé děti, tvá sestra a neteře jsou naživu,“ upozornil Issaka Flebussion. „Dokonce i tvůj prvorozený, Haren, žije. Sakra, buď za to vděčný.“

Sibieli si vzpomněl, že Trixen Harena pověřil ochranou Arrakiela. „To je fakt,“ přisvědčil. Obrátil se k Sedenovi: „A s Harenem jsou i Mia Pawnerová a tvůj synovec Grennon.“

Seden Arci-Kesall zíral na display svého náramku. Od chvíle, co se dozvěděl o zkáze své rodiny, neřekl ani slovo. Nyní překvapeně nadskočil. „Takže Grenny žije?“

„Jo,“ zabručel Šlupka. „Jsou v bezpečí. Úplně mimo mizeonský systém.“

„Poslal jsem za nimi Padearu Arci-Fezzielovou,“ vložil se do toho Sibieli. „Chci, aby se za všech okolností drželi původního plánu. Jsou s nimi gardisté, které pověřil Lissarius.“

„Pokud je císař mrtev,“ ozval se nesměle Jerones, jehož asketické rysy stahoval žal, „a jestliže jsou mrtví i radní, neměli bychom ze svých řad vygenerovat nového vůdce?“

„Co chceš „generovat“, ty mamlase?“ obořil se na Jeronese Šlupka a třískl perem do stolní desky tak zuřivě, že ho zlomil. Bylo to páté psací náčiní, co dnes zničil. „Pro koho? Pro pět darmožroutů z ministerstev?“

„Pouze naznačuji, že se nám rýsuje zásadní otázka, zda zůstat pohromadě a usilovat o obnovu, nebo se v pokoji rozptýlit na ostatní světy,“ konstatoval opatrně Jerones. „Všichni máme někde nějaké příbuzné. Požádat o azyl na světech v okolí se jeví jednodušší a efektivnější, ale tím jako národ definitivně vymřeme.“ Jerones pokrčil rameny. „Klidně bych mohl odejít na Riiberion k babičce, ale nechce se mi vzdávat tak snadno. Jsem arcidémon a můj domov je na

Mizeonu. Proto jsem pro tu první možnost. Zůstat pohromadě a udržet se. Ale musíme vzít do úvahy, že ostatní od nás budou chtít jasnou perspektivu, kterou bude reprezentovat důvěryhodná osobnost. Nepůjdou s námi v případě, že nebudeme mít jednoznačně strukturované cíle a definované pozice s jasně stanovenou mírou odpovědnosti. Než aby riskovali, že je sežerou draci, raději se přestěhují k příbuzným na Robustuu, Bredeon, Sunisen a kdovíkam ještě. Proto si myslím, že by nastolení regenta mohlo být důležité.“

Sibiel jen zíral. Jerones byl ve svém živlu. Toho kluka bylo na službu v gardě vždycky škoda. Byl spíš teoretickým myslitelem než rváčem. Otravný šťoura, co hledá problémy, kde nejsou. Ale tentokrát trefil hřebík na hlavičku.

Šlupka odhodil šestou zlomenou tužku a sáhnul po téměř prázdné láhvi s destilátem, kterou jim na stůl hodil Lenny, než odešel. Smířlivě po Jeronesovi shlídl. „Budiž,“ povzdechl si. „Ne že by se mi to líbilo, ale má to logiku.“

Do pracovny nakráčel plukovník Lenny doprovázený svým bratrancem Keinonem a trojicí dalších důstojníků. Oba Arci-Fezzielové vypadali, jako kdyby se čerstvě poprali. Nikoho to nepřekvapilo. Když byli každý sám za sebe, působili rozumně a jednali zodpovědně. Ovšem pohromadě byli jako zemětřesení. Rvali se jako koně od útlého dětství, nikdy se nedokázali na ničem shodnout. Sibiel je podezíral, že si to užívají. Jeden skončil v armádě a ten druhý v gardě, ale kdykoliv měli příležitost, byli spolu, aby se mohli hádat nebo rvát.

Lenny se obrátil přímo na Sibiela: „Za dvě hodiny tu budou vojska z Olixu.“

„Ne. Za dvě hodiny a půl,“ opravil ho umíněně Keinon.

„Za tři hodiny a dvacet minut dorazí ti z Lestenu,“ pokračoval nevzrušeně Lenny.

„Přesněji za tři hodiny dvacet čtyři minut,“ meldoval Keinon.

„A co takhle za tři hodiny dvacet dva minut, hoši?“ houkl zavile Ditrux.

Sibieli jen přikývnul. Takže přípravy na přijetí jsou v plném proudu.

Diskuse mezi Jeronesem a Šlupkou zatím pokračovala: „Kolik nás mohlo přežít?“ laboroval Šlupka. „Tisíc?“

„Kromě úřednických kryš a zbytku gardy,“ řekl Jerones, „přežili vojáci na základnách. Tři jednotky. To je něco přes devět set arcidémonů.“

„Správně,“ ozvala se Lennyho pobočnice Adwena Arci-Pawnerová. „Na záchranu civilizace nás pořád zůstalo dost.“ Tato osůbka s modře obarvenou střapatou kšticí v černé uniformě, vyzbrojená až po uši, klamala tělem. Její matkou byla princezna Pawnera, otcem významný skollský diplomat. Vystudovala obor politických vztahů na Kevajském lyceu na Robustue a ostatním důstojníkům často pila krev svým sklonem všechno relativizovat. Teď ale vypadala, že má jasno.

„Metodiky krizového řízení se ztrátou celého Mizeonu nepočítají,“ zaškaredil se Ditrux.

„Nepočítají ani se smrtí císaře,“ přisadil si Keinon.

Seden Arci-Kesall usazený v rohu pokoje, pohazující si s ozubenou dýkou, se hořce usmál. Byl to on, kdo měl v gardě dohled nad administrativou a bylo o něm známo, že se vyzná i v protokolu. „Se smrtí ne, ale s jeho indispozicí ano,“ prohlásil. „Musíme ustanovit regenta. Hierarchie je jasně daná: První je na řadě císařův sekretář. Ten tu není. Pak jsou to radní. Pokud všichni padnou, což se nejspíše stalo, dostávají příležitost arciknížata podle pořadí linií. Až ve čtvrtém sledu jsou nejvyšší důstojníci.“

„Z arciknížat přežili Šlupka a Sibiela,“ ozvala se Adwena.

„Já na takové sračky vážně nemám nervy,“ zahučel zlověstně Šlupka. „Každého hnidopicha bych sežral! Podporuju na ten post Sibiela. Navíc je ze třetí linie a já až ze čtvrté. Má přednost.“

„Vzteklý Arci-Quinn?“ vyprskla Adwena. Když se na ni Sibiela za tu poznámku hrozivě zamračil, vycenila na něj do špiček vybroušené přední řezáky.

„Má za sebou adaptační turnus,“ přidal se Seden a ponuře Sibiela přešel pohledem. „Není záruka, že bude stabilní.“

„Zajímalo by mě, Sede,“ Keinon se na bratra velitele Chřtánu jedovatě podíval, „jak stabilní bys po Seenově drezuře zůstal ty.“

Těžký pevně vycpaný relaxační polštář, doposud pokojně spočívající na zemi, se sám od sebe vymrštil do vzduchu a plácl Keinonovi do tváře.

„Co to, kurva?“ zavrčel Keinon.

Rozhostilo se ticho. Seden, protože to byl on, kdo poslal polštář do boje, vstal. „Nestrkej mi pod nos mého bratra, Kei,“ zavrčel. „Nemám s jeho sračkami nic společného! Jenom dávám do placu fakta!“

Sibiel se kolem sebe naštvane rozhlédl. Nejdřív se o něm baví, jako kdyby tu nebyl, a potom se začnou prát. „No, zatím jsem nikomu játra nevyrvál,“ zahučel temně. Ukázal na nešťastný polštář: „Ale jestli budete plýtvat interní magií na pitomosti, tak to zkusím.“

„Beru na vědomí,“ odsekl Seden a s rázným dupáním velitelovu pracovnu opustil.

„Vrátíme se k jádru věci?“ řekl mírně pobaveně Jerones.

„Osobně proti Arci-Quinnovi nic nemám,“ poznamenala smířlivě Adwena.

„Je to sice idiot,“ zahučel blahosklonně Ditrux (ten ignorant se ani nepokusil vstát a vrátit plukovníkovi jeho židli), „ale v takové idiotské situaci by to mohlo mít smysl.“

„Brečíte na špatném hrobě,“ přerušil jejich dohadování Sibiel. „Nevěřím, že jsou všichni ostatní kandidáti mrtví. Mohli utéct, jakmile to začalo.“

Říkal to přesvědčivě, ale vzápětí se přistihl, že o tom pochybuje. Každý arcikníže, a mezi nimi i tací, které Sibiel nesnášel, určitě dodrželi zavedené postupy pro civilní krizové situace. Po zjištění, že se žene pohroma, se bezprostředně stáhli k rodinám, aby je ochránili. Padlí s tím museli počítat. Snad proto existovala mezi prvními otřesy a konečným výbuchem časová prodleva. Aby se mohly rodové linie

shromáždit na svých sídlech. Padlí si ušetřili práci. Počkali, než se jednotlivé arci-domy dají dohromady, a pak udeřili.

„A ještě je tu Essius,“ pronesl Sibiel do ticha. „Pokud nemám důkaz, že je mrtvý, pořád můžeme počítat s ním.“

„Polokrevný?“ pípla Adwena.

„Jo, polokrevný!“ zasyčel Sibiel. „A co?“

Nemohl uvěřit, že ten štoura se šroubovákem je na mraky. Odmítal se smířit s pomyslením, že sestry a matku už nikdy neuvidí.

Mizeon, sídlo arciknížete Trriela v Abderanské vrchovině

Essius byl v šoku. Kdo by nebyl? Mohl čekat cokoliv, když se bočním vchodem vkrádal do strýcovy laboratoře. Ale jakmile uviděl Trriela v družném hovoru s bohem, strnul jako solný sloup.

O prosklenou skříň s technickými artefakty se lehce opíral vysoký hranatý chlápek se snědou kůží, rezavou kšticí a pečlivě zastřiženou bradkou, navlečený v něčem, co připomínalo modře obarvené prostěradlo. Královská modř. Tak tento odstín jednou nazvala Moreta, když vybírala nové koberce. Pečlivějšímu pozorovateli, což Essius byl, nemohlo uniknout, že celá ta hřmotná postava jemně světélkuje. Podobně jako ty svítící poloprůsvitné postavy, které předtím Essius zahlédl v kernockém parku. *Nejspíš to bude jeden z nich.*

„To je podraz!“ rozčiloval se bůh. „Náš bratr je pryč!“

„Podraz?“ zopakoval Trriiel. Arcikníže si hověl ve svém multifunkčním křesle a na tváři měl výraz ukřivděného svatého. „Pokud se pamatuji, na žádnou doložku o tom, že budu Daxe hlídat, než se probouráte ven, si nepamatuji. Navíc si myslím, že se mýlíš. Zabíjeli jste je chaoticky a s rychlostí tornáda. Dax byl slabý jak nemluvně. Už nezářil jako kdysi. Určitě jste ho spálili společně s ostatními, jen jste si toho jaksi opomněli všimnout.“

Podle toho, že byl arcikníže obklopený letannatovým silovým polem, se dalo usoudit, že vztahy mezi oběma potentáty nejsou nijak vřelé.

„Nechali jsme jít jen potomky draků. Z ostatních linií jen ty přivdané a přiženěné,“ zabručel bůh. „Někteří z těch, které jsme určili k likvidaci, ale unikli. Co když vzali Daxe sebou?“

Trriiel rozhodil rukama. „To je silně nepravděpodobné. Dax byl na odpis. Těsně před vyvanutím. Neměli jediný racionální důvod ho zachraňovat. Já jsem svůj díl splnil. Je řada na vás.“

„Dohoda zněla, že ty nám předáš Mizeon a mluvčího, my ti dáme dokumentaci karmického mlýna,“ zabručel bůh.

Trriiel přikývnul. „Mizeon už máte.“ Konečně zabloudil očima k Essiovi, který se opíral o zárubně. Stoický výraz na arciknížecí hladké tváři se změkčil úsměvem. „A helemese, my o xiře a ona na větvi.“ Ukázal Essiovým směrem. „A to jsem si dělal starosti, jak ho sem z toho Bredeonu dostanu. Zbytečně. Hoch evidentně ví, kde je jeho místo.“

Ryšavý bůh se otočil a upřel na Essia svůj pohled. Jeho duhovky byly stejně sytě modré, jako to rozevláté roucho. Essius zaznamenal, jak se do něj opřel nápor boží moci a měl v té chvíli pocit, že se na něj řítí kamenná lavina. Všechny buňky jeho těla se rozvibrovaly náhlým instinktem nebezpečí. Měl potřebu svézt se k zemi, smotat se do klubíčka a počkat, než se to přežene. Snad jen díky genům od dědečka Nubiela se udržel na nohou.

„To je on?“ zamumlal bůh.

„Ano,“ ušklíbnul se arcikníže. „Můj synovec. Jeho dědeček z otcovy strany byl Daxův prvorozený Nubiel, jeho babička z otcovy strany byla skollská princezna Xawona. Ale po matce je raisi. Má sílu arcidémonů, ale formálně patří ke střednímu stavu. Tvor z vaší i mé krve, a přesto dostatečně tvárný kvůli podílu řídké krve ze strany matky.“

Essius nevěřil vlastním uším. Takže tvárný? Ne, on není tvárný!

Bůh přejel zkoprněného Essia od hlavy k patám a pak se na Trriela usmál. „Ty filuto. Postaral ses, aby byl s tebou rodově svázaný. Nedomluvili jsme si, že to bude míšenec.“

Trriiel zavrtěl hlavou. „Raisi se pro úkoly, které chystáte, nehodí. Nikdo z nich nemá dostatek interní magie. Chtěli byste snad čistokrevného raisi, který nedokáže ani otevřít bránu? Essius je, můj bože, dostatečně schopný, aby tvoje nároky splnil. Viděl jsem ho vyrůstat. Ručím za to, že je rozumný a disciplinovaný.“

Essius otevřel ústa, aby namítnul, že on starým bohům žádného šaška dělat nebude. Chtěl, aby mu řekli, co udělali s jeho ženou a její

rodinou. V hrůze mu docházelo, že Trriiel zmínil, že bohové všechny spálili. Tak proto nenašel těla? Ale proč potom v sídle Arci-Quinnů nenašel žádné raisi? Jak to tak vypadá, Padlí proti raisi nic nemají. Možná, že stačili utéct. Ach, to bude ono. Musí to tak být. Ale v tom případě by na to neměl Padlé upozorňovat. Takže ústa zase zavřel.

„Essie,“ Trriiel ukázal na zlatě světélkujícího boha, „toto je nejvyšší z debhátarů, pán Mizeonu, vládce nebes, bůh Aisus.“ Mluvil slavnostním tónem a jeho řeč měla zvláštní starodávný přízvuk.

„Zdravím,“ zamumlal nevlídně Essius. Dával si pozor, aby se Aisovi znovu nepodíval do očí. Co má co dělat s nějakým muzeálním bohem?

„Padni na kolena, červe!“ zahřímal Aisus.

Essius se pod tlakem boží živelnosti zapotácel, kůže ho brněla, kosti se kroutily, ale udržel se zpříma. Měl toho dost. Jeho otec mu vždycky kladl na srdce, aby byl tím, kým se cítí být. Vychoval ho jako arcidémona a naučil ho ctít kulturní tradice, vštípil mu morální zásady, a především ho naučil myslet vlastní hlavou. Essius myslel a jednal jako arcidémon i dávno poté, co se ho po otcově smrti snažila matka předělat na poslušného raisi. Žádné bití ani ponižování ho nikdy nepřinutilo myslet a jednat jako slouha. Ani když jej později Moreta okradla o rodný list a udělala z něj démona bez původu. Musel padat na kolena kdykoliv si ho arcikněžna nebo arcikníže povolali. Nikdy dřív nebyl tak zoufalý a tolik nesnášel sebe samého, jako v tom neblahém období, protože by bývalo bylo mnohem pohodlnější se

podvolit. Vysvobodil ho až Lissarius – jeho bratranec, jeho císař, a nakonec i jeho přítel. Není pochyb, že Padlí Lissaria zabili. A on má teď před nimi klečet? Vzpurně se na Aisa zašklebil. „A proč?“ odsekl. „Stejně mě zabiješ. Tak proč bych se měl před tebou ještě plazit?“

Bůh nejdřív vyvalil oči údivem a pak, jako by až se zpožděním pochopil, jakou drzost Essius vypustil z úst, zavyl: „Týýý...“

Essius konečně padl na kolena, ale jen proto, že už se nedokázal udržet na nohách. Teď zemře. Byl připravený.

„Zadrž, velectěný, Aise!“ zakvílel Trriiel. Rozčilením téměř nadsakoval. „Musíš vzít v potaz, že jsem ti nevybral žádnou loutku! Časem oceníš, jaké to má výhody. Essius je opravdu ze všech nejvhodnější. Chová se drobet neuctivě, ale tomu se dá odpomocť. Mí, vlastně tví raisi si ho vezmou na pár dní do parády a všechno potřebné ho naučí.“

Essius Arci-Nubiel-Arci-Quinn, první raisi mezi prvními, blažený vyvolený mluvčí Vítězné Šestky, čerstvě jmenovaný Velekněz Debhátarů, visel v poutech a prohýbal se pod ranami Solissova těžkého biče. Zatínal zuby do kulatého gumového kolíku a ztěžka supěl, jak ho bolest rvala na kusy.

Budeš tlumočit vůli bohů našemu lidu, oznámil mu Trriiel. Bohové nemohou s démony mluvit přímo. Obecní démoni ani raisi je nevidí ani

neslyší. Na otázku, zda bohové slyší démony, si Essius odpověděl sám. To démoni a raisi svými modlitbami přivedli Padlé znovu k moci.

Essius si s trpkostí vzpomněl na rozhovory s Jeddem. *Copak nechápeš, že tě Rafedaxarr zklamal?* Rozčiloval se tehdy Jedd. *On se stará jen o panstvo. Ale Aisus, Grom, Huat, Narena, Moneta a Brexa by se mohli starat o nás! Jen kdybychom našli způsob, jak je vhodně poprosit...* Přesně to mu Jedd řekl před necelým půl rokem. Essius měl na sebe vztek, že tehdy nepochopil, jaké závrtné důsledky by Jeddovo podzemní hnutí mohlo mít. Žádné bratrstvo potrhých snů, jak si je kdysi sám zařadil. Proč o tom nepromluvil s Lissariem? Protože to nepokládal za podstatné. Pokud to bagatelizoval on, který vždycky stál na hraně obou světů, není divu, že to přehlíželi elitní arcidémoni.

Právě ty by ses k nám přidat měl. Rozumíš knihám. Víš, jak mluvit s panstvem. Dokázal bys pro nás získat pozornost, řekl mu kdysi Jedd. Nepomohlo, že ho Essius tehdy odmítnul. Démoni a raisi probudili Padlé sami. Někdejší „panstvo“ je ze hry. Padlí teď do role „panstva“ povýšili raisi. Nic naplat, někdo musí udržet strukturu společnosti pohromadě. A obecní démoni, byť jsou oddanými věřícími, na to nemají.

Poté, co nasupený Aisus z Trriielovy laboratoře zmizel, se objevil Igisiův levoboček Twen s hordou raisi poskládanou snad ze všech arcidémonních domů.

Trrisiel Essiovi představil jeho nové hlídače. Chtěli po něm, aby se připravil promluvit k lidu v Kernoku, aby tím veřejně deklaroval nové rozložení sil.

Odmítnul.

Nechceš? No, to bych se na to podíval, řekl Soliss.

Po každé nové ráně se Essius vzeplal, jak se snažil uhýbat. Řetězy, na kterých visel, byly ale pevné. Teď už se jen těšil, až omdlí. Ó, jak byl pitomý, když vlezl svému zatracenému strýci přímo pod nos!

Riiberion, metropole Brexon v říši Otty Ukrutného

Diriana zafuněla a zamžikala. Někdo ji držel za rameno a prudce s ní třásl. „Diri, prober se! Doma se něco stalo!“ Ten hlas? Aha. Norden.

Otravné ostré světlo. Proč ji nenechají na pokoji? Měla příšernou kocovinu. Matně si vzpomínala, jak jejich trojlístek včera po přehlídce oslovil moc hezký orkenský důstojník. Nebo to bylo předevcírem? Nejdříve mysleli, že budou problémy, protože se nepozváni vloudili na náboženský rituál cizího světa. Ale z orkence se vyklubal zábavný císařův bratr Dokren. Místo aby je dal eskortovat na Mizeon, pozval je do svých soukromých lázní. Užívali si masáže, vyhřívali se na teplých kamenech, chladili se v bazénku s šumivým vínem. Vedli vzletné řeči o umění a filozofii. Tessa byla z Dokrena u vytržení. Ignorovala svého snoubence Awena a zatáhla prince do ložnice.

Awen se, pochopitelně, naštvál. Rozmlátil dveře, vletěl dovnitř a začal do prince bušit. Potýkali se na xirí kožešině rozhozené na zemi, zatímco Tessa srdceryvně ječela a princovo služebnictvo lomilo rukama. Diriana konsternovaně sledovala, jak se rvačka mezi Dokrenem a Awenem postupně mění v něco úplně opačného. Ti dva se pohybovali stále pomaleji a místo nadávek, kterými se původně častovali, vzdychali a ohromeně si hleděli do očí. Došlo jim, že Tessu vlastně k ničemu nepotřebují. Pak se Dokren nakrátko vzpamatoval. Aniž by pustil části Awenova těla, které mu evidentně imponovaly, rázně z ložnice všechny čumily vykázal. *A ty taky*, zasyčel na Tessu. Diriana nevěřila vlastním očím, když se Tessa zahanbeně plížila z princova pokoje ven.

Zatímco Awen dováděl s Dokrenem, ty dvě se šíleně opily. Tessa na obou mužích nenechala jedinou nit suchou. Sprádala hořkou pomstu. *Ten odporný zrádce!* Křičela na Awenovu adresu. *Bude litovat, že mi toho chlapa přebíral!* Diriana jí to nevymlouvala. Bylo zbytečné Tesse připomínat, že to ona Awena zradila. Nerozpakovala se hodit přes palubu vlastního snoubence, jakmile ji zaujal exotický orkenský princ. To, že nakonec dal Dokren přednost právě Awenovi, Tessu ponížilo, ale ještě horší pro ni bylo, že to Diriana viděla. Proto Tessa tak vehementně usilovala Dirianu opít, což se jí povedlo.

A teď s ní kdosi cloumá a rozčileně na ni cosi křičí? Kdo to má vydržet? „Asi budu zvracet,“ vypravila ze sebe. Ačkoliv měla mozek na kaši, cosi jí říkalo, že je na té situaci něco divného. Co to asi může být?

„Tak se na ni vykašleme,“ ozval se Tessin ochraptělý hlas. „Ona si nějak poradí.“

„Nemůžeme ji tu nechat!“

To je Norden. Dirianě se konečně rozsvítilo. Norden tu s nimi přece nebyl.

„Co tu děláš?“ zamumlala. „Máš být s císařem.“

„Vidíš? Nepohneme s ní. Je na šrot,“ dorážela na Nordyho Tessa. „Podívej, chci odtud vypadnout. Řekneme sluhům, aby jí vyřídili totéž, co Awenovi, až se vrátí.“

Vzápětí si Diriana vzpomněla, že včera nad ránem jim princův majordomus oznámil, že jeho pán s lordem Awenem spolu odjeli. *Princ vzkazuje, že budou pryč několik dní. Zatím tu buďte jako doma.* To byla pro marnivou Tessu poslední kapka. *Ten kurevník! Vřískala. Já ho zabiju!* Vzteky nepřičetná Tessa se následně pokoušela otevřít si portál domů, ale protože byla příliš opilá, nedařilo se jí to. Diriana by byla ráda zmizela také. Měla Tessy a jejího zhrzeného vzteku plné zuby. Celý ten výlet na Ok-Sawon ji zklamal. Ale ani ona nebyla ve stavu cestovat. Takže nakonec únavou usnuly.

Diriana se přinutila posadit. *Norden je tady. To je divné.* Nepřekvapilo ji, že se Tessa mračí, ale nelíbilo se jí, jak křečovitě se tváří Norden. Ten je přece vždycky nad věcí. „Co se stalo, Nordy?“ zeptala se.

„Na Mizeonu vypukla vzpoura,“ řekl dutě Norden. „Padlí povraždili arcidémony. Už se tam nesmíme vracet, jinak skončíme stejně.“

„Cccožžže?“ kníkla. Norden Arci-Pawner je darebák, kurevník a hráč. Nikdy ho neměla ráda a jeho přítomnost snášela jen kvůli ostatním. Nikdy nevyhledávala jeho společnost, nikdy ho neoslovila, pokud se nebavili v partě. Nevěřila mu od té doby, co zfalšoval tu posudkovou komisi. Jenže teď vypadal jinak a choval se jinak. Žádné ironické úšklebky a rýpavé poznámky. Prosebně se na Nordena podívala. „Je to blbý vtip, že?“

„Vidíš? Je prostě tupá! Tak už pojď!“ obořila se na Nordena Tessa. „Nemám nervy čekat, než to primadona stráví! Jdeme!“

„Víš co? Běž si sama,“ odsekl Norden. „Já ji tu nenechám.“

Tessa rozhodila rukama. „A jak?“ vyjekla. „Ani nevím, kde ta prdel je!“

Norden se k Dirianě sehnul, shrnul jí vlasy z tváře a řekl: „Tvůj bratr to přežil. Zavedu tě za ním.“

Maharáví, hlavní stan přeživších mizeonských arcidémonů

Sibiél sledoval, jak se bitevní křižníky jeden za druhým snášejí z nebes a noří do monstrózně velikých rozevřených vrat osazených ve svahu protějšího horského štítu. Nacházel se na římse vytesané v prudkém skalnatém srázu. V jeskyni za jeho zády, oddělené od venkovního prostředí rozlehlou polopropustnou membránou letannatového pole, se nacházel řídicí sál. Dispečeri seřazení kolem kruhových trojrozměrných projektorů vybavení komunikačními

přilbami, odstíněnými proti telepatickému rušení zvencí, naváděli koráby ze zrušených základen na přistání. Celá hora je ze všech světových stran prošpikována senzory. Tady na periferii systému je základním nástrojem komunikace i boje technika. Magie přichází na řadu, jedině až technika selže nebo dojdou konvenční zdroje energie. I ta římsa, na které stojí, nemá zábradlí, aby se z ní dalo v případě nouze odletět, ovšem nikdy v historii toho nebylo třeba. Základnu na Maharávi vybudovali předkové v dobách skollských válek. Tehdy měla mizeonská armáda třikrát takové stavy jako dnes. Díky tomu se sem téměř veškerá technika vejde. Maharávi je z taktického hlediska dobrá volba. Strukturou připomíná mořského ježka. Svět naježených ostrých skalnatých štítů a hlubokých údolí. V případě napadení je pro útočníky téměř nemožné přistát ve volném terénu se strojem větším než vznášedlo. Obránci se mohou ukrýt v jeskyních, kterými jsou hory protkány. Všechna přístupová místa do komplexu skalních dutin se nacházejí v těžko dostupných lokalitách a jsou dobře zamaskována. Problém by hrozil, kdyby se útočníkům dostaly do pracek mapy.

Sibielův náramkový počítač zabzučel.

„Všeho nechej a vrať se k Lennymu,“ nařizoval chraplavě Šlupka.

„Jsem tam za deset minut,“ odvětil Sibi. Naposledy se rozhlédl a pak otevřel v letannatovém poli průchod a vrátil se do velínu. Adwena se oddělila od hloučku techniků a překvapivě příjemně se na Sibielu usmála: „Zatím to vypadá uspokojivě, ne?“

„Zatím,“ zabručel.

V pracovně na něj Jerones zamával videxovou kartou. Tvářil se téměř nadšeně, což vypadalo divně s ohledem na to, že před pár dny přišel o ženu a nejbližší příbuzné. Sibiela napadlo, že Jerones zvolil k eliminaci paniky a depresivních stavů obdobnou taktiku jako on. Pořád něco dělat. Jenom se nezastavit, aby ho to nedohrnalo. „Nové zprávy,“ vydechl Jerones. „Seřadil jsem je podle důležitosti.“

Sibieli si kartu vzal a četl:

- Z monitorovací kóty Aliance MKL66 lokalizované v systému Vahan obdržel dispečink protestní nótu Vrchního protektora adresovanou císaři. Vahanský protektor vyzývá mizeonského císaře k eliminaci vydatných energetických výronů realizovaných na povrchu Mizeonu, které ruší komunikační a tranzitní koridory na periférii Vahanského systému. Protektor tímto císaře vyzývá k nápravě. V opačném případě bude nucen uvědomit koordinátory Aliance.
- Na Maharávi v depu III, sektoru C (sklad munice), byla detekována a následně zadržena neregistrovaná osoba. Než ji důstojník vnitřní ochrany stačil vyslechnout, otevřela si portál a zmizela neznámo kam. Po konfrontaci s databází byla osoba identifikována jako raisi Twen z klanu Arci-Klirenů.
- Ze systému Vahan se vrátila automatická pozorovací jednotka (typ Quatro) s čerstvými nahrávkami zpráv vahanských médií.
- Z Robustuy dorazila arcikněžna vdova Izzel Arci-Quinnová s rodinou a raisi domu Arci-Quinnů.

- Z Riiberionu se vrátili: Norden Arci-Pawner, Tessa Arci-Klirenová, Diriana Arci-Quinnová. Awen Arci-Fezziel zatím setrvává na blíže neurčené lokaci ve společnosti prince Dokrena (Dvůr císaře Otty z Orkenu) a na Maharáví se dostaví, jakmile mu bude doručena zpráva o situaci.

Sibieli se syčivě nadechl a znovu si pečlivě přečetl poslední dva body zprávy. Položil destičku na stůl. Ruce se mu trásly. Že kataklyzma přestála matka, to ho ani tolik nepřekvapilo. Izzel je licha. Nemá v sobě ani kapku Rafedaxarovy krve. Ale Diriana? Co, krucinál, dělala na Riiberionu? „Jery?“ obrátil se na Jeronese, „potřebuji vědět, ve kterém sektoru se teď nachází má matka.“

Vlhké a dusné pralesní klima osvěžovala klimatizace proudící z nenápadných výduchů ve skalnatých stěnách. Regenerační sektor základny v Maharáví měl u návštěvníka navodit pocity uvolnění a pohody při konfrontaci s divokým kusem nespoutané přírody. Stromy a keře přivezené z nejteplejších oblastí Mizeonu a zasazené do autentického mizeonského substrátu se tu, hluboko pod úrovní terénu pod stovkami umělých sluncí levitujícími těsně pod stropem, rozbujely do velkoleposti. Izzel na Sibiela čekala uvelebená v relaxačním lehátku ve společnosti mírně opilé náměstkyně ministra výchovy lady Ulriky a oné rudozlatě nalíčené raisi, které už si všiml na Bredeonu. Na první pohled si ty tři spolu špitaly tak uvolněně, jako

kdyby se potkaly na lázeňské promenádě. Ovšem pokud se jeden podíval důkladně, nemohl ignorovat Ulričin červený nos a temné kruhy pod očima. A matka? Jindy dokonale upravená arcivévodkyně měla na sobě, světe div se, pracovní kalhoty z pevné látky a pokrčenou košili, ve které by jindy nešla ani v noci na zahradu. Jakmile Izzel syna spatřila, vystřelila z lehátka jako bodnutá. „Sibi!“ křikla a vrhla se mu do náruče.

„Mami!“ Zvedl ji nad zem a několikrát se s ní otočil, než ji zase postavil na nohy. Byl překvapený. Čekal, že bude přepadlá a zoufalá stejně jako byla celé měsíce od otcovy smrti. Ale matka, pominul-li její nezvyklý oděv, působila živější než kdy předtím. Než se zmohl na slovo, otočila se Izzel k Ulrice a k té raisi: „Omluvíte mě, dámy?“

Jakmile se jich zbavili, arcikněžna zvážněla. Sibi el chytil matku za ramena a důkladně se jí podíval do očí, jak kontroloval, zda v sobě nemá nějaké drogy. „Diriana unikla, protože byla na Riiberionu. To už vím,“ řekl opatrně. „Ale co Wrella, Atesius, Owi a Essius, Trixen a Brigita?“

Izzel ukázala na seskupení oblých balvanů na břehu miniaturní tůňky. „Proto jsem tady, abych ti všechno řekla. Bude lepší, když se na to posadíme.“

A pak Sibelovi pověděla, co se stalo: „Jak víš, chystali jsme se slavit Atesiu v zápis do plemenné knihy. V domě byli hosté. Někteří přiletěli už předchozí večer a během dne jsme očekávali další. Organizaci oslav si vzala na starost Wrella a Owi jí pomáhala. Chodbami se míhali sloužící, v kuchyni dokončovali moučníky, v sále už seděli hudebníci

a ladili noty. Ode mne se očekávalo, že se v tom mumraji postarám o Atesia. Jeho chuva pomáhala v hale. Odvedla jsem hoča do zahrady. Běhal se svým xiřím kotětem a jako pokaždé se umazal od bláta. Zahnala jsem ho do domu umýt se a převléct. Tak nás tam našel Razziel.“ Izzel sepjala ruce a upřeně se na syna podívala, jako kdyby očekávala zlostnou reakci. „Vždyť víš. Dvojče tvého otce.“

„Jasně,“ zamumlal tumpachově Sibiel, „strýček Razziel.“

„Řekl mi, že musíme okamžitě z Mizeonu odejít, protože brzy nastane pohroma. Také mi poradil, kam jít. Současně mne zapřísahal, abych o tom, kdo mě varoval, nikomu neříkala. Potom zmizel. Svolala jsem všechny do obřadního sálu. Udělala jsem to telepaticky, abych to urychlila, i nahlas. Řvala jsem na celý palác a nikdo netušil, proč to dělám. Hosté i domácí si mysleli, že se jedná o nějaký můj osobní příspěvek k oslavě. Tvářili se blahosklonně a vzhledem k tomu, že jsem nedávno ovdověla, se mi rozhodli vyhovět. Už jsme byli všichni pohromadě, když se zdi a podlahy paláce poprvé otřásly. Ozvalo se rytmické dunění. Ženské začaly kvokat, muži podrážděně šeptali, nejspíš si mysleli, že se mi scénář vymyká z rukou. Raisi v dojmů, že jde o útok na dům, chtěli běžet do zbrojnice, ale náš kapitán Nerteg je zadržel. I on pochopil, že to by nepomohlo. Otevřela jsem portál na Bredeon, na ten ostrov v jižním moři, na kterém má Razziel dům, a všechny jsem vyzvala, aby jím prošli. Dívali se na mě jako na blázna, ale řekla jsem jim, že pokud mě neposlechnou, zemřou. Já a Nerteg jsme prošli jako poslední. Tou dobou dunění už zesílilo, zdi se znovu otřásly.“